

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 307/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka vystupovala v procesnej pozícii žalobkyne v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. PB-7C/9/2023-191 z 3. decembra 2024 žalobu zamietol. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 8Co/34/2025 z 25. júna 2025 rozsudok potvrdil. Proti rozsudku podala sťažovateľka dovolanie, ktoré spísala sama bez zastúpenia advokátom. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 8CdoVP/3/2026 z 11. februára 2026 dovolanie sťažovateľky odmietol pre nesplnenie procesnej podmienky dovolacieho konania podľa § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Sťažovateľka sa podaním označeným ako ústavná sťažnosť, doručeným ústavnému súdu 20. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia viacerých práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu aj najvyššieho súdu vo svojej veci. Rozsiahlo sa vyjadruje k okolnostiam svojho sporu, spochybňuje postoj advokátov pri jej zastupovaní vrátane zákonnej požiadavky právneho zastúpenia v dovolacom konaní a tvrdí, že vo veci rozhodovali vylúčení sudcovia, u ktorých navrhuje vyvodiť disciplinárnu, prípadne trestnú zodpovednosť. Žiada, aby jej ústavný súd udelil výnimku z povinného zastúpenia v dovolacom konaní, subsidiárne jej priamo ustanovil advokáta pre účely dovolacieho konania. Navrhuje, aby ústavný súd predložil vec na prejudiciálne konanie Súdnemu dvoru Európskej únie a zároveň aby sám posúdil ústavnú súladnosť § 429 ods. 1 a 2 CSP.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Sťažovateľka formálne napáda rozhodnutia všeobecných súdov vo svojej veci, avšak jej argumentácia je vyjadrením komplexnej nespokojnosti s výsledkom jej sporu o určenie vlastníckeho práva, zároveň sa vyjadruje všeobecne k tvrdenej nefunkčnosti súdneho systému, nekvalite právnického vzdelávania a spochybňuje procesnú podmienku povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní.

4. Podanie sťažovateľky je označené ako ústavná sťažnosť, ale nespĺňa osobitné náležitosti takého návrhu, ktoré vyplývajú z § 123 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Obsahom návrhu je vyjadrenie nespokojnosti s rozhodnutiami všeobecných súdov, žiadosť o disciplinárne či trestné stíhanie sudcov, ktorí sa na rozhodnutiach podieľali, a advokátov. Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti neposudzuje zákonnosť súdneho rozhodnutia, ale jeho ústavnú súladnosť z pohľadu dodržania základných práv a slobôd garantovaných ústavou alebo medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, preto je najvýznamnejším obsahovým nedostatkom návrhu chýbajúca vecná ústavnoprávna argumentácia, ktorá by presahovala bežný nesúhlas s výsledkom konania a s existujúcou právnou úpravou. Tento nedostatok je dôsledkom najvýznamnejšieho formálneho nedostatku návrhu sťažovateľky, ktorým je absencia povinného zastúpenia advokátom. Na to, aby boli pri podávaní návrhu na začatie konania pred ústavným súdom dodržané všetky zákonom predpísané náležitosti, totiž zákon o ústavnom súde vyžaduje, aby bol navrhovateľ (ktorý je fyzickou osobou) v celom konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ak sám nie je advokátom (§ 34 ods. 1, 2 zákona o ústavnom súde).

5. Nepripojením plnomocenstva pre advokáta (čo je náležitosť návrhu vyplývajúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nebola splnená podmienka obligatórneho právneho zastúpenia vyplývajúca z § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde. O existencii podmienky povinného zastúpenia advokátom v konaní o ústavnej sťažnosti musí mať sťažovateľka vedomosť z rozhodnutí ústavného súdu o jej predchádzajúcich ústavných sťažnostiach odmietnutých z rovnakého dôvodu (IV. ÚS 607/2025 a II. ÚS 224/2026). To je dôvod, pre ktorý ústavný súd odmietol podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, pretože nemá náležitosti ustanovené zákonom.

6. Len pre úplnosť ústavný súd k obsahu ústavnej sťažnosti materiálne dodáva, že uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania pre nedostatok povinného právneho zastúpenia neporušuje práva sťažovateľky, pretože vychádza z jednoznačného textu podústavnej normy, ktorý bol správne aplikovaný na posudzovaný skutkový stav, čo znamená, že v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu mala sťažovateľka k dispozícii dostupný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd (dovolanie), ktorý však nevyužila riadne, keďže jej dovolanie bolo odmietnuté pre nesplnenie zákonných podmienok. Za takejto situácie je ústavná sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu neprípustná (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Rovnako je neprípustná ústavná sťažnosť proti rozsudku okresného súdu, ktorý preskúmal v odvolacom konaní krajský súd, teda o ochrane práv sťažovateľky rozhodoval iný súd (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

7. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že okrem primárneho dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti pre absenciu zákonných náležitostí by tu bol dôvod aj na jej vecné odmietnutie z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. d) a g) zákona o ústavnom súde.

8. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti nebol dôvod vecne posudzovať návrh sťažovateľky na prejudiciálne konanie ani návrh na konanie podľa čl. 127 ods. 5 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu